

ZPRAVODAJ

KLUBU VÝSADKOVÝCH VETERÁNŮ
PŘI VÚ 8280 PROSTĚJOV

ROČNÍK XX

Číslo 2

53

Redakční uzávěrka 10.6.2011

MŮJ ŽIVOT U PARAGÁNŮ

Tak se má jmenovat kniha vzpomínek, kterou slibuje brněnský kolega Miloš Hledík, jehož verše, se kterými přijížděl na setkání do Starých Splavů, nás vždycky potěšily a pobavily. Jako kdyby mluvil z duše mnohého z nás, když vzpomíná : V duchu procházíte místy, kde jste prožívali vojenskou službu. Kde jste jako paragáni sváděli „slavné“ boje a prolili moře potu. Kde jste se samopalem v ruce, oči na stopkách, číhali, kdy se objeví nepřítel, a kde se naopak stala ta či ona lumpárnička. Na to vše vzpomínáte se zavřenýma očima a zdá se Vám, jako by to bylo včera... A pak, pak otevřete oči, podíváte se do zrcadla a s hrůzou zjistíte, co ten neúprosný a krutý čas, co z vás udělal. Hrůzný to pohled...

*Stáří je hrozná věc. Na nic si vzpomenout nemohu.
Marně si hlavu lámu, jak si s tím nějak pomohu.
Po usilovném přemýšlení a mozkových buněk nářku
já rozhodnul jsem, že navštívím bábu kořenářku.*

*Slušně ji požádám, by namíchala nápoj z bylinek a kořenů,
po kterém zašlé vzpomínky zpět do hlavy seženu.
Bába si nahlas mumlala ty svoje kouzelné tlachy
a nenápadně zašpitla, že nápoj ten přijde na velké prachy.*

*Po uvedení sumy na chvíli zmražen stál jsem a ztich.
Ale co – stejně mi stát sebere desetkrát víc na daních.
„Aspoň si po napití na vše vzpomeneš, ty můj paragánskéj kluku!“
Tak jsme si s bábou plácli a podali ruku...*

Doufejme, že ten nápoj báby kořenářky byl úspěšný, abychom při čtení slibované knihy Můj život u paragánů zapomněli na zrcadla a mohli znovu prožívat to naše nezapomenutelné mládí s červeným baretem.

ANTHROPOID

Tak jako každý rok i letos 18.června v chrámu Cyrila a Metoděje v Resslově ulici byla uctěna památka a připomenuto hrdinství parašutistů, kteří zde zahynuli v beznadějném boji proti přesile.

Protože prostory chrámu a krypty jsou pro širší veřejnost omezené, pietní akt pokračuje pouze za účasti oficiálních účastníků zkrácenou verzí pravoslavné bohoslužby a vrcholí každoročním čtením slov, která pro tuto příležitost napsal osobně generál Krzák. A trval na tom, aby byla provždy, neměnně v den výročí přečtena generálem v baretu výsadkáře. Po něm

převzal tento úkol, bohužel jen na krátké dva roky generál Kuba. V současné době tlumočí poselství generála Krzáka předseda KVVV Praha generál Gavlas. I letos četl :

Vážené dámy a pánové, vážení přítomní. Je to 69 let od 27.května 1942, kdy čs.parašutisté vyslaní čs.zahraniční armádou z Velké Británie provedli vojenskou akci – atentát – proti zastupujícímu říšskému protektorovi generálovi SS a policie Reinhardu Heydrichovi a tak vážně jej zranili, že 4.června 1942 zemřel. Byla to historická událost, která vešla do světových dějin.

Operace Anthropoid, jak byla nazvána, byla legitimní válečnou akcí proti vysoce postavenému vojenskému funkcionáři nacistického Německa, proti iniciátorovi vyhlazování Židů a slovanských národů. Přišel do naší země zdecimovat odbojný český národ a vytvořit podmínky pro jeho pozdější likvidaci. Tento záměr vyjádřil slovy, cituji : Po vítězné válce nemá v tomto prostoru český „ksindl“ co pohledávat.

Útok na Heydricha byl projevem sebeobrany a trestem za zločiny, kterých se na českém národě dopustil. Po atentátu rozpoutali nacisté teror masových poprav nemající v českých dějinách obdoby, včetně vyhlazení obcí Lidice a Ležáky.

V této kryptě našlo pod ochranou statečné pravoslavné církve úkryt sedm parašutistů pod velením npor. Adolfa Opálky, účastníků akce Anthropoid, a jen zradou Jidáše z vlastních řad byl úkryt prozrazen. Před úsvitem 18.června 1942, před 69 lety, byl tento kapitulní chrám obklíčen několika stovkami vojáků německé armády, jednotek SS a policie. Po dobu šesti hodin se výsadkáři bránili a odmítli se vzdát. V chrámové lodi a v této kryptě bojovali do posledního muže a náboje. Nikdy se nevzdáme, byla jejich poslední slova. Poslední náboj si nechali pro sebe.

Jejich statečný čin se zapsal do dějin evropského hnutí odporu, oblétl celý svět, otrásl sebevědomím celé říšské hierarchie i samotného Hitlera a předznamenal Norimberský soud. Posílil mezinárodní postavení naší československé vlády v zahraničí a zapsal se do československých vojenských dějin. Npor. Opálka a jeho 6 mužů, kteří svůj nelehký úkol přijali dobrovolně a s vědomím malé naděje na přežití, vytyčilo zářný vzor kázně, statečnosti a vlastenectví české mládeži i vojákům AČR. Čest a sláva statečným hrdinům!

Převzato z květnového čísla 10 PADÁČEK, občasník KVVV Praha. Vzhledem k tomu, že toto číslo Zpravodaje vyjde až po pietním aktu, byl text úvodu mírně upraven kol. Čtverákem.

NAHÁNĚČKA VE ČTRNÁCTCE

Zase jsme na soustředění rot hloubkového průzkumu na letišti v Chrudimi, někdy kolem roku 1976, kde se provádí seskoky na padácích OVP-68m podle metodické řady. Prvních pět seskoků z letounu AN-2 na upoutaný vak, další šestý je již na průběhu z IL-14 T. Provádí se intenzivní výsadková příprava na výsadkovém cvičišti, hlavně u žáků ŠDZ, což byli budoucí velitelé skupin hloubkového průzkumu, kteří první rok prošli výcvikem v ŠDZ a druhý rok byli přemístěni k jednotkám na připravované funkce. Jdeme provádět první seskoky z letounu IL-14 T, přemístíme se do Pardubic na vojenské letiště, kde probíhá příprava padáků, strojení, poučení a jako první výsadky jdou žáci z ŠDZ, kteří početně zaplní asi tak 3x letoun.

U 3 roty HPz a tím i školy byl výsadkový průvodce Jiří Vít, který si po naší vzájemné dohodě, „vysazoval své lidi“ a já jsem vysazoval ostatní roty (4,9,15). Bylo horké letní ráno, teplota nepříjemně stoupala, čekání na letoun se prodlužuje, první dvě výsadky byly vysazeny, nastupuje třetí výsadka, letoun IL-14T startuje, směřuje na chrudimskou poskokovou plochu, i z Pardubic jsou vidět otevřené padáky nad chrudimským letištěm, vidíme jak čtrnáctka dělá ještě jeden okruh navíc, nikdo však nejde ven a tak se čtrnáctka vrací na přistání. Naroluje na stojánku, ve dveřích se objevuje Jirka Vít a je vidět, že je trochu

rozhozený a hned říká: „já ho nevyhodil“. Za ním se objevuje jeden žák, který nevyskočil a když sleze dolů, tak se ho ptáme co se přihodilo, on jen krčí rameny a mlčí.

Jdu vysazovat první výsadek od rot, vše probíhá podle stejného scénáře, nálet, příprava, opouštění letounu, okruh, znova seskoky a tak 5x za sebou a jdeme na přistání. Je připravena další výsadka a Jirka Vít na mě křičí, že ten co nevyskočil je poslední v poslední výsadce a bude skákat. Dobrý. Jdeme do vzduchu, na 200 metrech velím ukotvit, všichni se kotví, provádím běžnou kontrolu padáků, výstroje, ukotvení, poslední výsadkář sedí a upřeně hledí před sebe, plácám ho po přilbě, ani se na mě nepodívá, myslí si svoje a já taky.

Vysadím čtyři výsadky, připravuji pátou, ukazuji vztyk a ke dveřím, poslední z nich, ten žák jde pomalu s hlavou dolů, je žlutá, zelená, jdou ven až na toho posledního, který drží v ruce útočný nůž a šíleně s ním „šermuje“ před sebou. Nastává kritická situace, nemám šanci na něho chmátnout, drží mě v šachu a pomalu couvá do přední části letadla. Osádka letounu, která měla otevřené dveře do kabiny, aby viděl navigátor jak probíhá opouštění letounu, rychle je zavírá a určitě je držela i zevnitř. Žák – výsadkář má místo očí jen bělmo, od pusy mu jde pěna, je ve střehu a neustále před sebou šermuje rukou s útočákem naměřeným dopředu a drží mě v šachu mezi ním a otevřenými dveřmi, takže nemohu couvat i když jsem ukotvený. Pomalu jdu k němu, couvá k pilotní kabině, kde naráží na zavřené dveře, ale stále se brání. A drží si mě od těla. Prekérní situace, když cítím, že letoun klesá a jde pomalu na přistání, což cítí i on, ale já jsem stále mezi ním a otevřenými dveřmi. Pomalu dává ruku s nožem dolů a sedá na lavici, bělmo v očích se mu ztrácí a začíná vnímat. Byly to určitě pro něho minuty hrůzy, pro mě kritická situace, kdy jsem nemohl nic udělat, pouze být v klidu. Po odstavení letounu a přistavení schůdek ho nechávám vystoupit jako prvního, letiště ztichlo, všichni se nevěřícně dívají na něho a na mě, kroutím hlavou a ukazuji palcem dolu. Osádka letounu všemu přihlížela s okýnek pilotní kabiny, dokud neměla jistotu, že ten, z dnešního pohledu „únosce“ opustil palubu letounu a je na pevné zemi.

Skončilo to tak, že byl přerazen k pozemnímu průzkumu a nikdy jsme se nedozvěděli přesnou příčinu jeho selhání, protože on o tom mlčel a nechtěl hovořit. To bylo jedenkrát za ta léta vysazování, kdy jsem nedostal výsadkáře ven z letounu v průběhu seskoků.

kol. Foršt

TRHÁNÍ KOŠIL

Narukoval jsem v říjnu roku 1958 k 71. výsadkovému praporu 22.vb do Prešova ke spojovací rotě, které velel kpt. Sporka, velitelem radiové čety byl npor. Sadílek a velitel liniové čety npor. Pipta. Po tolika letech si vzpomínám i na jména poddůstojníků, čet.Straka, des. Vybíral, des. Hrejsemnou a des. Musil.

Pípání mi nešlo, ale jinak mě vojna bavila. Nebyl jsem žádný ufnukanec, tak mně odvelili do poddůstojnické školy. Škole velel kpt. Požár a naši četě kpt. Človiečik.

Školu jsem zvládl ke spokojenosti představených, podle mě to mohlo být lepší, ale zůstal jsem ve škole jako instruktor. Naši četě začal velet kpt. Sadílek.

Vojáky jsme cvičili podle hesla : „voják buď běží, nebo leží a když leží, tak se zakopává“. Nebo: „pot šetří krev“. I ze zarytých pacifistů jsme udělali vojáky. Ne vždy se naše výchovné metody líbili politikům. Do dnešního dne mám na jednoho těžké srdce.

Při jednom z nácivků „poplachu“ se stala následná událost. Všichni si ještě pamatujeme, že se při poplachu balily dva rance. Jeden pro osobní věci a druhý pro erár, který vojáci nebrali sebou. Poplach byl vyhlášen vystřílením celého zásobníku ze samopalu vz.26 na ložnici mužstva. Po poplachu jsme spolu s kol. Janáčkem udělali důkladnou kontrolu na ložnici a věci, které se povalovaly po místnosti jsme důkladně zničili, v domnění, že nikomu nepatří a aby se nedostali do rukou nepřítele (polámali jsme kartáčky na zuby, potrhali košile, aby byly

hadry na udržování bojové techniky). To se však nelíbilo některým vojákům, kteří si stěžovali u politruků. Byli jsme předvoláni na raport k veliteli školy, který ale po našem vysvětlení naší činnost pochválil. Další trenýrovka bojové pohotovosti byla v pořádku. Ale mně chtěl politický pracovník poslat zpět k 71.vpr, ale můj velitel kpt. Sadílek se mně zastal a to mu nikdy nezapomenu.

Měli jsme smůlu, že jsme sloužili v období zavádění tzv. „uvědomělá kázeň“. Prvním rokem se poddůstojníci ve škole měnili jako fusekle. A to se mi vůbec nelíbilo, vojna se mi líbila. Za celé dva roky jsem se neulil z rozcvičky, ani ze zimního soustředění při Slovinkách. Nemarodil jsem, absolvoval jsem všechny cvičení i seskoky. Chtěl jsem dále sloužit v brigádě, ale výkvět armády, politici mi všechno zprotivili. Ale při odchodu do civilu jsem dostal dobrý posudek a to co jsme dělali s vojáky bylo správné.

Co z toho ! Přisahali jsme Československé republice a přišla posraná něžná a naši Republiku rozbili, oběti které stála hodili za hlavu.

První kde pokazil naši armádu, dobře vycvičenou pro útok i obranu byl Dr. Alexej Čepička a potom politici. Co se stalo po roce 1963, jak okleštili velitelskou pravomoc, nemám slov. To jsou moje postřehy z vojny. Jsem hrdý, že jsem sloužil u výsadkové brigády, pod takovými veliteli a teď mě mrzí, že jsem nezůstal vojákem z povolání, neboť moudrý člověk se přizpůsobí a „somár“ chce změnit svět. Svoji vojenskou základní službu jsem ukončil jako četař. kol. Kollár KVV Šumiac

Pozn.redakční rady : Dvě věty „ Teraz máme spolek“ jsme vypustili, neboť to bylo trochu jinak – naši vojáci v té době byli v diplomatických službách a službách OSN.

VZPOMÍNKY

„Radniční listy“ města Prostějova připomněly 50 let od přestěhování 22. výsadkové brigády z města oděvů Prešova do města oděvů Prostějova. 50 let je dlouhá doba, ale i přesto si na mnoho detailů vzpomínám. Základům výsadkářského řemesla jsem se učil ve SVAZARMU, základna byla na „vojenské louce“. Dnes již plocha neexistuje. Většina z nás branců předpokládala, že nastoupíme k výsadkovému vojsku do Prešova. Jaké bylo mé překvapení, Vrahovčáka, když na povolávacím rozkaze byl VÚ Prostějov. Narukoval jsem do kasáren „letišť“. Ovšem „kasárna“ byly vojenské stany na ploše letiště, neboť budovy, které opustili „modráci“ byly naprosto neobyvatelné. Na zimu ve stanech jsme si nemohli stěžovat. Hned jak jsme se v 6,00 hod. probudili, tak do 22,00 hod. jsme se zastavili jen na snídani, oběd a večeři. Ti co kouřili, vykouřili jednu cigaretu na třikrát. Mělo to i své výhody. Sobotní prohlídky nekontrolovaly prach za strožokem. Také si vzpomínám, že na rekonstrukci kasáren se podílely prostějovské stavební a instalatérské firmy.

Přijímač, který pokud si dobře vzpomínám vedl důstojník Bučka, sám příkladný sportovec, který neodpustil žádnou úlevu. Tak se stalo, že jsme prováděli zvyšování tělesné přípravy i v osobním volnu. Když vše dobře probíhalo, zastávka v hospodě v Bedihošti na jedno točené byla sladkou odměnou. Po přijímači nás rozebrali náčelníci odborností – chemik, ženista, minomeřáči a tarasničáři, spojař, zbytek byl dále rozpuštěn do čtveřice první a druhé rotě. Já jsem se dostal k radistům, náčelník tehdy kpt. Sporka. Žádná ulejšť to nebyla, prodělávali jsme stejný výcvik jako ve výsadkové rotě a navíc s R 105 na zádech. Pak navíc výuka spojařského řemesla i radistického, morseovka, „pípání“, spojení v praporu a radiosměr na vyšší velení. Sladká odměna byl noční seskok z balonu při vycházejícím slunci, krásný pohled

na Prostějov, tiché proudění větru a pak výplata za noční seskok, myslím že to tehdy bylo 60,- Kč. Škoda, že balony později zrušili.

Mohl bych ještě mnoho vyprávět o různých zážitcích už třeba jako radista velitele 71.výsadkového praporu mjr. Tisovského, nebo náčelníka štábu mjr. Opluštila, či o začínajícím veliteli npor. Kubovi. To je ale dávná historie.

kol. Chybík

Poz.redakční rady: Tak jak píše kolega Chybík: „mohl bych ještě mnoho vyprávět...“. Máme za to, že každý má nějaké zážitky a vzpomínky, jen je třeba trochu zavzpomínat, sednout a napsat.

HOLEŠOVSKÉ VZPOMÍNÁNÍ

Snad ještě žijí svědci vysazení a činnosti paradesantní skupiny Clay na Holešovsku. To, že mohla pracovat od vysazení až do konce války, bylo hrdinstvím všech jejích členů počínaje velitelem Bartošem a zejména mistrovstvím radisty Čestmíra Šikoly. Neúspěch většiny skupin vysazených za války byl často zaviněn nejen poškozením pojítek, ale zejména odposlechem a zaměřením s následnou likvidací německou kontrašpionáží.

Na obdobné průzkumné a diverzní úkoly byly připravovány skupiny hloubkového průzkumu u výsadkového útvaru v Holešově v letech 1960-1969. Vojáci pro tyto skupiny byli vybíráni již při výcviku branců. Nejvyšší nároky byly kladeny právě na budoucí výsadkáře – radiotelegrafisty. Po vysazení bylo rádiové spojení nejen hlavním, ale převážně jediným způsobem spojení!

A tak po nástupu k útvaru následoval intenzivní výcvik na učebnách i v polních podmínkách – pro taktický i speciální výcvik byly Hostýnské vrchy i letiště ideálním prostředím. Vysílače pracovaly s nízkým výkonem v pásmu krátkých vln s využitím odrazu od ionosféry. To vyžadovalo mistrovský zvládnout radiotelegrafii, směřování antén a co nejrychlejší vyslání zprávy. Dnes, v době mobilů, je tato odbornost zvládnutelná všemi a za podstatně kratší dobu.

Byl jsem prvním velitelem radiové jednotky holešovského útvaru. Mým úkolem bylo vyškolit radisty průzkumných skupin pro činnost v nepřátelském týlu a příslušníky vlastního rádiového uzlu připravit tak, aby byli schopni v kterékoliv době přijmout a rozšifrovat zprávy vysazených skupin a obratem jim předat doplňující nebo nový úkol. Protože skupiny působily převážně v operační hloubce kolem 100 km za přední linií, profesionalita těchto specialistů rozhodovala o úspěchu akce i o jejich životě.

Když dnes vzpomínám na léta v Holešově, kde jsem vykonával funkci velitele rádiového uzlu a později spojovacího náčelníka, myslím si, že to byla nejlepší léta mého života v profesi i v rodinném životě.

kol. L. Sadílek

VRATA OD HANGÁRU Z OKNA ČTRNÁCTKY

V letních měsících sedmdesátých let probíhalo na letišti v Chrudimi pravidelné měsíční soustředění rot hloubkového průzkumu v rámci 1. a 4. armády v provádění výsadkové přípravy a praktických seskoků podle metodické řady. Tato soustředění měla dlouhodobou historii, byla organizována pravidelně dlouhá léta, všichni se těšili nejen, že vypadnou ze svých mateřských posádek, ale i na změnu ve výcviku.

Pochopitelně to byla i příležitost pro „hanácké letectvo“ z mošnovského dopravního pluku, kdy si posádky dopravních letounů IL-14 T dlouhodobě plánovaly účast na tomto letovém provozu, bylo to pro ně rovněž zpestření a svým způsobem i pracovní dovolená, kdy uskutečnili výsadky z Pardubic na Chrudim a po skončení provozu měly volno. Jedním z těchto pilotů byl pravidelně i kapitán letounu kpt. František Košíček, pan pilot, který měl nepsaný rekord, když ve svých 17 letech už létal na motorovém letounu a tak učil v roce 1949 izraelské piloty v ČSR létat na Avii 199, které dal náš stát jako vojenskou pomoc Izraeli. Byl nejmladší instruktor motorového létání. Za své postoje v roce 1968 měl „distanc“ v povyšování jak v hodnosti, tak i ve funkcích, ale létat ho nechali i jako velitele osádky. Franta měl čtrnáctku tak v rukách, že když on sedl za knipl, byl to znát na letu celé mašiny, plynule, s citem, bez propadů, prostě byly znát ty jeho tisíce nalétaných hodin. Na druhé straně, k němu dávali do osádky méně zkušené druhé piloty na zaučenou, z čehož měl Franta „nesmírnou radost“.

Měli jsme ranní provoz, výsadky na letiště v Chrudimi ze 600 metrů, po 5-6 výsadcích, počasí jak vystříženě, vše probíhalo bez problémů, já jsem vysazoval a vždy po vysazení poslední výsadky a po vtažení výtažných lan jsem šel dopředu k osádce na cigáro.

Nastoupila poslední výsadka na letišti v Pardubicích a přitom mi Franta s úsměvem říká : „paragáne, už jsi viděl vrata od hangáru z okna čtrnáctky“? Koukám na něj, myslím si svoje, co na to říct, v ten moment to byla pro mě kravina. Franta se šibalsky usmíval, šel dopředu a tím to skončilo. Zatím. Vysadili jsme poslední skupinu, vtáhnou dovnitř výtažná lana, jdu dopředu, čtrnáctka nádherným obloukem klesala a Franta na mě kýve, abych šel mezi piloty, klekl si na podlahu a díval se čelními okny dopředu před mašinu a křičí na mě: „ tak se drž a dívej se na vrata hangáru“. Plavně se snášíme dolů k zemi směrem od Sobětuch, které leží na konci chrudimského letiště, jdeme směrem na město, stále klesáme, zpomalujeme, letoun se začíná chvět, vibruje ve všech nýtech, Franta vzepřený nohama do pedálů (byl menší postavy), knipl drží oběma rukama, stále jdeme dolů, pochodující výsadky ze středu poskokové plochy si instinktivně lehají na zem, máme tak deset metrů výšky, „rychlost necelých 200 km“ letíme přímo proti hangáru a Franta na mě řve : „vidíš ty vrata“? Viděl jsem je přímo proti nám, Franta prudce zvedá letoun do výšky a pravé zatáčky na plný plyn, spokojeně si sedá do sedačky a obrací se na mě : „dobrý ne“? Osádka mlčí, já nejsem schopen slova, nikdo nemluvíme, po chvíli Franta prohlásí pro všechny : „doufám, že budete držet huby“! Nemůžu se ani zvednout z podlahy, jak stoupáme do letové hladiny na pardubické letiště a Franta mi říká svoji obligátní větu : „to máš tvaroh v kolenou“?, kterou nás vždy škádlil, když viděl při výskocích některé výsadcáře, jak se jim podlamují ve dveřích nohy. Vyjíměčně přiznávám, že z takového zážitku jsem ho tam asi taky měl.

kol. Foršt

AKCE GERLACH

Byla to akce svědomitě připravovaná štábními důstojníky pod velením pplk. Taláška. Měla být dokonalou ukázkou toho, čemu se naši specialisté naučili a co všechno dokážou, případně co si taková diverzní jednotka v boji v týlu nepřítele může dovolit.

V letních měsících roku 1950 byli do vojenského výcvikového prostoru Libavá povoláni záložníci běžné armády. Výsadcové vojsko jim mělo jejich cvičení zpříjemňovat tak, aby se jim v noci nechtělo spát. Vysazení výsadců v červených baretech do jejich výcvikového prostoru měli být pro ně ve dne i v noci postrachem. Velitel, který velel těmto záložníkům byl velký optimista a přislíbil jim za každého výsadcáře, kterého chytanou, pěknou a hodnotnou knihu. Času bylo dost. Proto počítali s tím, že všechny odměny budou záložníkům na konci

cvičení poctivě odevzdané. Cvičení s výsadkáři bylo naplánované na 10 dní. Přání o získání odměny je jedna věc, a jeho splnění že chytí výsadkáře je věc druhá.

Naše skupina výsadkářů byla složená ze třech speciálních výsadkových odborností, které jsme ve Stráži pod Ralskem měli. Byli to dva radisté, dva průzkumníci a šest chlapců úderné skupiny. V týlu nepřítele, který měl asi 2000 mužů měli naši vydržet 10 dní, bez jakékoliv pomoci mimo letecky dodávané stravy. Ta jim byla dopravována ve várnících shazovaných na padácích. Úloha naší skupiny byla velmi složitá. Prakticky denně bylo potřebné provádět průzkum na získávání zásobovacích ploch, kde se strava na padácích přebírala, ale museli se vybírat i plochy na klamné zásoby pro oklamání nepřítele. Přitom se vše muselo provádět tak, aby nikdo z výsadkářů nebyl zajat. Všechno shazování se provádělo tak, že nejdříve byly shozené klamné zásoby a potom na jiné ploše zásoby pravé. Letadlo přilétalo na místa shozu ve větší výšce a v blízkosti shozu s ubraným plynem sestoupilo do výšky nutné na shoz zásob.

Každá cvičící skupina si už doma před cvičením důkladně připravovala potřebný materiál, probíraly se všechny možnosti, které se v takovém nerovném boji mohou vyskytnout. Všichni svorně studovali speciální mapy oblasti vojenského výcvikového prostoru, kde měli být vysazeni. Podrobné studium místa jejich 10 denního pobytu bylo potřebné, aby si to nastudovali i do paměti a při příchodu do dané oblasti se tam cítili jako doma. Výstroj skupiny byla poměrně jednoduchá. Mimo zbraní, nožů a map nemuseli mít nic. Na sobě měli chlebník a v něm jednu nepromokavou celtu, která sloužila i jako příkrývka v noci při spaní pod stromem. Nové radiostanice s vysokým výkonem a dobrými vlastnostmi měli být vyzkoušené jednak ve cvičném boji a jednak i v navádění letadla při vysazování do terénu a to ze země. Do té doby se tento systém navádění na vysazení ze země nepoužíval. Této úlohy se velmi dobře zhostil Ján Hotěk – radista.

Na nádvoří ve Stráži pod Ralskem jsme měli velkou tabuli, na kterou jsme nalepili mapu s prostory plánovaného cvičení. Na ní jsme chtěli sledovat denně naše výsadkáře, jejich činnost a pohyb. Vedle mapy byl prostor na nalepování dešifrovaných telegramů, které pravidelně přicházely od cvičící skupiny. Jejich zprávy přijímala moje radiostanice „Gerlach“, v pravidelných dvouhodinových relacích, a to ve dne i v noci. Mimo řídicí důstojníky byli do cvičení zapojeni i letci, kteří létali s DC-47 a denně shazovali zásoby cvičícím. Do prostoru vysazení byla vyslaná zabezpečovací skupina, která vybrala plochu na vysazení diverzní skupiny a navedení letadla na správné vysazení. Zprávu od nich, že je vše v pořádku jsem přijal na radiostanici a cvičení se začalo. Skupina byla bezpečně vysazená a začala plnit svoje úkoly. Úkoly spočívaly ve zjišťování důležitých palebních postavení nepřítele, ničení velitelských stanovišť a podobně. Ničení prováděla úderná skupina, kterou vedl Jarda Jehlička a průzkum vedl, Jožko Burda z průzkumné roty npor. Krátkého. Mě bylo celkem smutno, protože mého dobrého kamaráda radiotechnika Láďu Koktu vzali sebou pro případ, kdyby se jim na radiostanicích něco pokazilo. A to neměli dělat, protože jak se říká – čert nespí ! Stalo se, že nespál. Po dvou dnech úspěšného spojení s vysazenou skupinou moje hlavní radiostanice „Gerlach“ vypověděla poslušnost. Moje vědomosti jí na poslušnost nedokázaly přinutit. Zavolal jsem proto radiomechanika z letiště, který se s ní ještě v noci asi 4 hodiny trápil, ale opravit jí neuměl. A tak ani dodnes nevím, kdo měl ten nápad, dopravit na opravu radiostanice našeho Láďu Koktu z výcvikového prostoru a to letecky sem i zpět. Tak se i stalo. Láďa přišel, trochu se v Gerlachu povrtal a odešel zpět, tam kde byl více potřebný. Tato oprava i když byla časově náročnější a finančně nákladná byla nutná pro důležitost spojení s bojovou skupinou a zdárný průběh cvičení. Cvičící skupina byla operativně řízená přes mojí radiostanici na velkou vzdálenost. Naproti tomu naši hoši ve Stráži pod Ralskem každé dvě hodiny chodili k tabuli za účelem zjištění, jak se našim daří. Průzkumná skupina s radiostanicemi měla dost složitou úlohu. Musela denně zabezpečovat dvě místa na shoz zásob. Tito města neustále měnila, aby nepřítel nemohl shozené zásoby ukořistit v případě, že by dopředu zjistil, kde se budou pravé zásoby shazovat. Na klamná místa byly vždy

shazované zásoby tak, že vaky na padácích byly naplněné cihlami a ne stravou. Druhé místo bylo vždy bezpečně utajované, kde si denně přebírali teplou stravu po celých 10 dní.

Práce průzkumné skupiny a radistů byla skvělá. Jen noci byly trochu chladné. Uběhaní a utahání po celodenní akci tvrdě spali pod smrky. Úderná skupina měla obrácený den. Přes den dělala jen menší průzkum, protože hlavní práce je čekala v noci. V noci ničili palebné postavení a jiné stanoviště nepřítele. Naši chlapci měli ztíženou práci v tom, že bojující jednotky věděli, že výsadkáři jsou již mezi nimi a každou chvíli se může něco stát. Proto se cvičící záložníci proti výsadkářům dokonale připravili. Zesílili strážce, byli ostražití. Ale na výsadkáře byli krátcí.

Plánované objekty na ničení byly průzkumem zakreslované přesně a jejich strážení bylo důkladně vysledované. Úderná skupina podle předloženého plánu průzkumníků šla potom na hotovou věc. Vzpomínám si, jak mi Jarda Jehlička po příchodu ze cvičení popsal přepad jednoho palebného postavení dělostřelců. Říkal: „Představ si Emile, oni Ti měli kolem palpostu řetěz strážných“, postěžoval si Jarda. Měly to udělané tak, že okolo místa, kde měli zakopané děla postavili ne jednoho, ani ne čtyři, ale 20 strážných. Strážní byli rozestavení tak, že každý měl jen krátký úsek na strážení. V noci chodili jeden k druhému a zpět. Heslo vůbec neměli a oslovovali se jen křestními jmény – Jožo jsi tu, Karle jsi tu. Přes toto husté síto strážných jsem musel projít do vnitřku uzavřeného kruhu, musel jsem se dostat ke kanonu a dát na něj lístek, že jsme tu byli. Trhaviny se na tomto cvičení nesměli používat. Rozhodčí, kteří cvičení sledovali a hodnotili, stačilo, aby našli náš lístek, že jsme tam byli. Tak jsem si takový lístek napsal a přilepil na děla a pěkně zase mezi strážnými zmizel.

Ráno se strážní velmi těšili, že zase měli jednu tichou noc, kdy jim výsadkáři dali pokoj. Ale když se šli s rozhodčím podívat na děla zda jsou v pořádku, brada jim poklesla. Na dělech našli lístky na kterých bylo napsáno : „Byli jsme zde – vylízejte nám prd..“! Takže plán se zesílením strážní vůbec nepomohl a vyšel vlastně naprázdno. Tak na závěr cvičení slíbené odměny pro záložníky nebyly. Za 10 dní se jim nepodařilo zajmout jediného výsadkáře.

kol. E. Tencer

FANYNA

Je léto 1969, rok od doby, kdy okupační jednotky Varšavské smlouvy vstoupily do Československa. Cvičíme. Skupiny hloubkového průzkumu /SHPz/ mají být vysazeny na padácích do prostoru Horažďovice. Pro bezpečnost skupin je pro každou skupinu vyčleněn jeden voják z povolání, který bude „dbát na bezpečnost“, aby se skupiny nedostaly do nějakého průšvihů. „Fasuju“ jednu SHPz, která má působit v prostoru Kdyně, připravujeme materiál, padáky, dostáváme bojové nařízení, horší se počasí, není to na seskoky. Letíme vrtulníkem a ve večerních hodinách jsme vysazeni jv u Horšovského Týna. Noční přesun v dešti nás decimuje, ráno jsme u Kdyně, stoupáme na kopec Koráb, kde máme podle nařízení nalézt zříceninu a tam vybudovat základnu pro plnění průzkumných úkolů. Ovšem zde nacházíme výletní boudu s věží, zachovalou, u které starý muž řeže a štípe dříví a když nás zahlédne údivem zkoprní a my rovněž.

Když vidí v jakém jsme stavu, promočení, zmrzlí, špinaví, o hladu nemluvě, zve nás dovnitř češtinou s německým přízvukem. Vysvětluji mu, že zde máme být a budeme, souhlasí a hned pod podmínkou, pokud mu budeme dělat dříví, můžeme zůstat v lokále, stejně má zavřeno pro špatné počasí, což je pro nás výhra, ohromná kamna sálají, sušíme se, radiostanici máme naladěnou, dáváme o sobě vědět na ŘS, že jsme přesně na místě, které bylo pro nás plánováno. Postupně vyrazí dvě průzkumné hlídky, vyhledávat naše cíle, které se jim daří

zjišťovat, a tak jde vše jak po drátku, čas běží, jsme tu již dva dny, stále prší, značka se daří určovat, zatím máme stoprocentní výslednost, radiové spojení taky, máme se kde sušit, odpočívat, prostě ukázková spolupráce s místním obyvatelstvem funguje lépe, než jsme očekávali, hospodář je také spokojený, má naděláno dřeva víc než si myslel, občas nám načepe pivo, uvařil nám i guláš, no prostě paráda.

Čtvrtý den dostáváme úkol přesunout se v nočních hodinách do prostoru obce Švihov, kde máme vytýčit plochu pro vrtulník, který nás nad ránem stáhne. Balíme, děkujeme za přístřeší, jdeme. Ovšem znovu v dešti. Ráno jsme u vodního hradu Švihov, líbí se nám, stojíme před ním, když z něho vyjde mladá kastelánka, zírá na nás, my na ni, říkáme, že bychom se rádi podívali dovnitř, ale nemáme na vstupné. Všechny peníze, doklady a osobní věci z našich kapes zůstaly u řídicího důstojníka. Bez rozmyšlení nás zve dovnitř, máme tak exkluzivní prohlídku hradu i s výkladem. Stále prší, opouštíme hrad, hledáme plochu pro vrtulník, rádiem dáváme zprávu o vytýčení plochy a její souřadnice. Čekáme na potvrzení, je změna úkolu, pro nepřízeň počasí vrtulník nepřiletí, máme se přesunout na náměstí Švihova, kam pro nás přijede vozidlo. Jdeme na „návsí“ je uprostřed benzinová pumpa, kde se schováváme pod přístřeškem před deštěm, pumpař nás tam nechává, bydlí opodál, jeho žena nám donesla hrnce čaje, čas běží, je podvečer, donesla nám kupu vařených horkých brambor.

Vypadáme jak 7 banditů, špinaví, unavení, promočení, morálka u dna, hlídáme si zbraně a materiál, občas přijede nějaký osobák pro benzin, až najednou přijedou starší manželé, tankují a přitom nás paní lituje, vystoupí z auta, podává mi ruku a s ní padesátikorunu. Děkuji, oni odjíždí, my máme vyhráno, na tu dobu dost velké peníze, kupujeme bochník chleba a rozhodujeme se, že jdeme do hospody, která je hned za pumpu. Jeden průzkumník zůstává hlídat příjezd vozidla a ostatní jdeme do výčepu, který je prázdný, až na tři místní dědky, kteří hrají u prostředního stolu mariáš, sedáme k dlouhému stolu za dveře, materiál házíme pod stůl a dáváme s chutí pivo. Teplou od kamen sálá, pivo je dobré, pomalu se sušíme, střídáme se u benzinky v hlídání vozidla, čas běží, stěží máme na druhé pivo, když v tom se otevírají dveře a vchází ona.

Mladá, krev a mlíko, toho je ještě víc než je zdrávo, úžasem nám padají doslova huby, němě na ni zíráme, ona na nás a jen s údivem řekne : „vojáci“?! V tom už na ní křičí karbaníci, „ Fanyno, pojď už hrát mariáš“. Reaguje na dědky a jde na karty pod podmínkou, když vyhraje, tak oni zaplatí metr piv. Dohoda platí. Sedá, bere karty, hraje, přitom nás sleduje, my ji, mlčíme, jen s úžasem tiše sledujeme vzniklou situaci. Fany vyhrává, dědci se ošívají, musí platit metr piv, které ona nechává přesunout k našemu stolu, uvolňujeme židli mezi námi, zveme ji, ona si k nám sedá a nadšeně jen řekne : „paragáni, to tu ještě nebylo“! Dáváme se do řeči a jak se později dozvídáme, ona, věkem asi do třiceti let, je manželka pekaře a ten když jezdí na noční do pekárny, tak ona chodí na mariáš do hospody. Pivo do ní teče rychleji než do nás, dostáváme se do kuráže, až někoho z nás napadne myšlenka, co je příčinou tak velkého hrudníku, jestli pivo, nebo jen tak pase ? Fanyna povzbuzena naším zájmem a asi i pivem prohlásí : „když dáte na stůl flašku šampaňa, tak je vyndám na stůl“! Kde bychom na to vzali, ovšem dědci a hospodský začali okamžitě cítit příležitost a už hospodský běžel s láhví šampaňského, staví ji na náš stůl, dědci vstávají v prázdném lokále a čekají víc jak my, co se bude dít dále. A dělo se. Fanyna rozvážně rozepíná halenu, sahá za záda, rozepíná knoflíčky, rozhaluje se a vyndává to všechno na stůl. Vše vypadá jak tříhlavá saň, máje větší jak svou načesanou černou hlavu. My zíráme, dědci zírají, hospodský s otevřenou hubou němě čučí, v lokále je naprosté ticho, když v tom se otevírají dveře, v nich náš řídicí důstojník a co vidí : dlouhý stůl, kolem šest paragánů mezi nimi ohromná prsa, úžasem otevírá ústa, couvá ze dveří, zavírá je a my vybuchujeme z dědky v ohromný smích, Fanyna to klidně a pomalu balí do „původního stavu“, dědci si sedají, hospodský jde za pípu, točí nám další piva, která jdou na něho za tu krásnou nádhernou scénu. Mezitím se znovu otevírají dveře, v nich náš kapitán, mlčky si sedá k našemu stolu, kouká na nás z jednoho na

druhého, na Fanynu a jen nevěřicně kroutí hlavou a ani neodmítá nabízený půllitr, který do sebe hodí, aby se probral z toho šoku.

Balíme se, děkujeme Fanyně za nádherný večer, dědci nechali karet, diskutují, mají o čem, loučí se s námi, přejí nám příjemnou vojnu. Necháváme Fanynu u stolu s její lahví šampaňského, smutně se s námi loučí jakož i my, ale co, byl to nádherný konec propršeného cvičení.

Dlouho se tato příhoda tradovala, vojáci odešli do civilu a já když jsem byl určován v dalších letech na další cvičení s SHPz jako rozhodčí, tak jsem byl vždy varován před Fanynou. Co myslíte, bylo to tak ? Skutečně bylo, na to se nedá zapomenout.

kol. Foršt

PODĚKOVÁNÍ

Začnu snad tím, že se představím. Jmenuji se Vladimír Libič, ročník 1943. V letech 1962-1964 jsem sloužil u 7.výsadkového pluku ZU v Holešově. Tady jsem se spřátelil s Mirkem Kočím ze Strakonice, se kterým udržuji kontakt. Můj přítel mi poslal Váš Zpravodaj 52 č.1 ve kterém byl uveřejněn článek o mém bratrovi Jozefovi Libičovi.

Touto cestou bych Vám chtěl poděkovat za uveřejnění tohoto článku autora E:Tencera o ocenění bratrových aktivit ve výsadkovém vojsku. Přeji pevné zdraví a hodně úspěchů.

Vladimír Libič

ZE ŽIVOTA KLUBŮ

ZABÍJAČKA

Tak nám končí zimní období a začíná jaro. S tím je spojeno nejen očekávání teplejšího a nadějnějšího období, ale také období masopustů, zabíjaček a zábav. Náš prostějovský klub již tradičně jednu z těchto bohubilých činností pro své členy zajišťuje. Jedná se o „zabíjačku“, která vznikla již za našeho zemřelého kolegy G.Rosta a setkávala se vždy s úspěchem. Znovu nás nezklamala restaurace „U Tří bříz“, která se pohoštění a obsluhy zhostila velmi dobře a někteří z nás (menší jedlíci) měli večeři i příští den. Je možné se zamyslet nad schopností kolektivní zábavy, kdy snaha našeho hudebního producenta se nesetkává plně s pochopením, a někteří z našich kolegů odcházejí z této akce po dojetí posledního kousku jitrnice. Můžete přijít s návrhem, jak tyto akce vylepšit. Poděkování za zajištění této akce patří kolegům Jugasovi a Lejskovi.

kol. Lejsek

OSLAVY MDŽ

Dne 8.března 2011 výbor KVV Prostějov pozval naše ženy a přítelkyně na slavnostní shromáždění u příležitosti svátku MDŽ. Shromáždění se uskutečnilo v restauraci „U Tří bříz“. Při příchodu byly naše ženy přivítány, bylo jim vysloveno poděkování za pomoc při uskutečňování našich akcí. Každá žena obdržela květinu. Kolega Opletal jako nestor našeho klubu ve svém vystoupení vyzvedl úlohu našich žen, které zabezpečují naše akce tím, že připravují různé pochutiny. Shromáždění se zúčastnilo 57 členů, z toho 30 mužů a 27 žen.

Příjemné posezení zpestřil náš harmonikář kolega Sommer, který svými písničkami dokázal rozezpívat jak ženy, tak muže. V průběhu večera naše ženy vzpomněly 85. Narozneniny kol. Opletala, kterému věnovaly své kytičky. Za toto sklidily uznání. Kladem bylo, že v průběhu večera se vzpomínalo na akce, které výbor pro své členy připravil. Za přípravu tohoto shromáždění patří dík kolegům Hájkovi a Ondrejčákovi.

kol.Hájek

KLUB VÝSADKOVÝCH VETERÁNŮ V BRNĚ NA OPERETĚ

Členové klubu výsadkových veteránů se po delší době vydali za kulturou do Brna na divadelní představení operety „Netopýr“. Všichni jsme očekávali klasickou operetu Johanna Strausse. Avšak byli jsme trochu zaskočeni novým moderním pojetím, kde netopýra nahradit beatman, scéna někdy působila až nadčasově a příčinu zápletky jsme se dozvěděli při předešlé formou komiksu na portále. Po představení jsme se však všichni shodli, že působilo zajímavě, určitě nás mnohé obohatilo a spokojeně plni nečekaných dojmů, jsme se vraceli domů. Tento zájezd jsme uskutečnili za finančního příspěví Městského úřadu v Prostějově. Děkujeme za tuto podporu, bez které bychom takové zájezdy nemohli organizovat.

kol.Jugas

KLUB VÝSADKOVÝCH VETERÁNŮ PROSTĚJOV V LIDICÍCH

Prostějovský KVV přijal nabídku velení 601.skss zúčastnit se zájezdu do obce Lidice. Proč právě do Lidic ? Právě zde uspořádala 601.skupina speciálních sil generála Moravce výstavu o své historii a současnosti. Lidický rodák Josef Stříbrný, který v prosinci 1939 odešel do naší zahraniční armády a později se stal příslušníkem britského královského letectva, byl totiž původně ve Skotsku vycvičen jako parašutista a patří tedy mezi

přímé předchůdce současného prostějovského útvaru. V přímé vazbě na tradici útvaru tedy vznikla myšlenka uspořádat výstavu právě v Lidicích.

Výstava nese název „DUM SPIRO SPERO“ a je zamýšlena jako hold prostějovského útvaru jednomu ze svých předchůdců, ale především pak 340 občanům Lidic, kteří se stali obětí nacistické bestiality. Autorem výstavy je pplk. PhDr. Eduard Stehlík z Vojenského historického ústavu Praha,, který je mimochodem autorem i stejnojmenné

knihy, jenž vyšla vloni v prosinci. Výstavu připravil Památník LIDICE ve spolupráci s 601.skss a pod záštitou ředitele Vojenského zpravodajství genpor. Ing. Ondřeje Páleníka, MBA.

Zahájení výstavy předcházela krátká pietní vzpomínka s položením kytic a věnců u památníku. Pietní vzpomínky i otevření výstavy se zúčastnili čelní představitelé Armády ČR, přítomen byl i výsadkový válečný veterán arm.gen.Sedláček. Jak řekl s úsměvem ředitel Památníku : „Tolik generálů jsme tady pohromadě ještě neměli.“ Uctění památky obětem nacismu i slavnostního otevření výstavy se osobně zúčastnil i starosta města Prostějova Miroslav Pišťák. Zájezdu se zúčastnilo 23 veteránů KVV Prostějov, 3 veteráni KVV Holešov a 1 veterán KVV Olomouc. Zájezdu se zúčastnilo i 15 dětí z prostějovského Dětského domova.

kol. M.Mucha

SOUTĚŽ VE STŘELBĚ Z PISTOLE

Podle plánů akcí v roce 2011 uspořádal KVV Prostějov dne 18.5.2011 soutěž ve střelbě z pistole vz.82 na policejní střelnici ve Vrahovicích. Střílelo se 3+10 ran na nekrytě ležící figuru z kruhy ve vzdálenosti 25 m. Střelbu zajistili materiálem i organizačně příslušníci 102.pzpr, zejména pan por. Urbánek řídil střelbu rozvážně a s přehledem, postaral se o klidný a bezpečný průběh soutěže. Pro účastníky soutěže byl připraven i doprovodný program v plnění disciplín – hod granátem na cíl, házení šipek, petang a další. Do přípravy těchto disciplín se aktivně zapojil kol. Ladislav Opletal. Při prezenci soutěžících a vedení výsledkové listiny pilně pracovali kol.Božena Jahnová a kol. Miloš Zapletal. Kolega František Lejsek zajistil hodnotné věcné ceny pro nejúspěšnější soutěžící od štědrého sponzora firmy ANNAHUTTE Prostějov.

Soutěže se zúčastnilo 35 mužů a 4 ženy. Z mužů stříleli nejlépe kolegové Rudolf Zapletal (KVV PV) 93 bodů, Jozef Tóth (KVV Holešov) 90 bodů, František Chudý (KVV Prostějov) 90 bodů. Mezi ženami nejvíce nastřílely kol. Jana Zapletalová 67 bodů, Marie Stará 47 bodů a Anna Opletalová 7 bodů, všechny (KVV Prostějov). Tito soutěžící obdrželi diplomy, plakety a věcné ceny. Úplná výsledková listina je na webových stránkách KVV Prostějov. Všem zúčastněným děkujeme za úspěšný průběh soutěže.

kol. R. Zapletal

PLNĚNÍ PLÁNU V KVV PÍSEK

KVV Písek naplnil svůj jarní program. Tradičně jsme s delegací KVV Tábor položili věnec ke hrobu jednoho ze zakladatelů výsadkového vojska gen. Rudolfa Severína Krzáka v Bernarticích. Jsme do jisté míry fan klub Bernartic. Pan starosta Souhrada nás vždy informuje o vývoji obce za minulý rok. My si ceníme toho, že obec, včetně občanů i dětí

stále ctí památku svých rodáků – výsadkářů gen.Krzáka a špkt. Hrubce. K tomu trochu napomáháme.

Uskutečnili střelecké závody. Nešlo nám o to, aby zde střelili závodní střelci, ale o takové zahřívací střelecké kolo. Správně jsme předpokládali, že mnozí z nás po desítkách let dostanou do rukou zbraň. To se plně potvrdilo – byly určité obavy z výstřelu mnozí poprvé viděli dioptr. Proto jsme zařadili střelbu z pistole vz.52, pistole vz.ČZ 75, z malorážní pistole a z malorážky s dioptr. Všichni naši členové si zbraně vyzkoušeli i když trochu šetřili desítky. Nešlo nám o výsledky, ale o zkušenosti všech, pobavení a vyvolání zájmu o střelbu.

Ve dnech 18. – 19.5. 2011 jsme uskutečnili tematický zájezd k 601.skss do Prostějova a do vojenské školy Vyškov (dnes nazvané Velitelství výcviku-Vojenská akademie). K zájezdu jsme přizvali členy KVV Tábor vedené kolegou Kvasničkou a kolegy z Jindřichova Hradce v čele s Petrem Čejkou. Vzali jsme i několik členů Klubu vojenských důchodců, kteří se v době služby v armádě s výsadkovými útvary služebně setkávali. Navštívili jsme v Prostějově kasárna 601.skss, kde nás přivítal prezident KVV

Prostějov kol. Starý a jeho zástupce kol. Čtverák. Vrchní praporčík 601.skss nprap. Vajdečka nás provedl místností tradic, kde nám byly promítnuty ukázky z výcviku, vysvětlil tradice výsadkářů v Prostějově od roku 1960, kdy byla 22.vb přemístěna z Prešova do Prostějova a dále dnešní úkoly, výcvik a poslání 601.skss. Po prohlídce místností tradic jsme u pomníčku na památku vyfotografovali.

Pro ty, kteří se nezúčastňují pravidelných pětiletých setkání v Prostějově, to byl vynikající citový zážitek. Za to patří 601.skss dík.

Druhou akcí byla návštěva školy ve Vyškově. Chtěli jsme, a to se nám plně a přesvědčivě podařilo poznat systém přípravy vojenských kádrů v dnešní době a současnou techniku armády. Byli jsme překvapeni přijetím ve škole, pečlivým zabezpečením a vynikajícími ukázkami. Přivítal nás velitel školy plk.gšt.Ing. Koziak, v průběhu pobytu nás pozdravil a pobesedoval s námi zástupce náčelníka GŠ brigádní generál Žižka, bývalý velitel školy gen.L.Sova a řada dalších bývalých i současných funkcionářů školy. Provázel nás důstojník, který nedávno skončil misi v Afghánistánu. Jeho živé poznatky nás velmi překvapily, v mnohém se dost lišily od mediálních zpráv, především v problematice psychiky účastníků, vztahů ke koaličním spojencům a k civilnímu obyvatelstvu. Zajímavé byly úvahy o důsledcích mise na život účastníků po jejím skončení.

Ve Vyškově se nyní připravuje každý voják, který vstoupí do armády a v průběhu služby se zde i několikrát připravuje v různých kurzech. Viděli jsme téměř veškerou techniku, kterou je dnes armáda vyzbrojena. Překvapila nás moderní a propracovaná technika a průpravné zařízení pro před seskokovou přípravu výsadkářů. O něčem takovém se nám v době služby nesnilo. Předvedli nám celou škálu simulátorů pro přípravu téměř všech vojenských odborností. Podle toho co jsme viděli, udělali jsme si názor, že vyvolat dnes válečný konflikt, při použití techniky, kterou jsme viděli, by bylo pro lidstvo skutečně sebezničující. Z Vyškova jsme si vedle nových poznatků odnesli velmi dobrý dojem – všude jsme viděli, že veteráni výsadkového vojska jsou všemi ctěni a váženi.

V průběhu zájezdu jsme pozdravili našeho čestného hosta, kolegu gen. Čestmíra Hrbka. Jsme rádi, že se uzdravuje, přestěhoval se do své šumavské fořtovny v Jeleních Vrších. Všechny veterány pozdravuje a vzkazuje „ Kdo je silný a věří si, přežije“.

kol. E. Vanderka

OPUSTILI NAŠE ŘADY

Před polednem dne 26.května 2011 se ve smuteční obřadní síni v Hradci Králové konalo poslední rozloučení s plk. v.v. PhDr. Vasilem Chymčákem(82 let). Mimo příslušníků rodiny a dalších přátel se vojenského pohřbu zúčastnili kolegové-výsadkoví veteráni ze skupiny, kterou po řadu let vedl a i další kamarádi ze Svazu letců a Českého svazu bojovníků za svobodu, kde vykonával okresní a krajské funkce a byl i členem předsednictva v Praze.

Společně s čestnou stráží u katafalku obklopeném věnci a květinami (nechyběla i velká fotografie v uniformě a tablo s četnými vyznamenáními) vzdali poctu i dva výsadkáři-veteráni kol. Slavoj Junek a kol. Josef Pešek. Kytici za hradeckou i chrudimskou skupinu položili kol. Karel Pešek a kol. Bohumil Škop.

Rozloučení vyvrcholilo tradiční večerkou a salvou čestné jednotky. Po osobních kondolencích se účastníci pohřbu pomalu rozcházel. Odešel významný veřejný pracovník, dobrý člověk a kolega. Zůstane dlouho v našich vzpomínkách.

Dne 28.4.2011 zemřel ve věku 76 let bývalý příslušník 71.výsadkového praporu v Prešově, dlouholetý československý státní reprezentant v parašutismu, mistr světa v seskoku na přesnost přistání na mistrovství světa v Grazu v roce 1968, dobrý kluk a kamarád, parašutista tělem i duší – Jaroslav Kalous. Svoji životní partnerku, rovněž československou reprezentantku a mistryni světa v seskoku padákem Zdenou Zárybnickou přežil o pouhých pět měsíců.

Dne 25.4.2011 zemřel ve věku 78 let kol. Josef Svozil (Horka nad Moravou) Se smutkem v srdci se členové pražského KVVV rozloučili s kolegy výsadkáři, členy klubu plk.v.v.PhDr. Janem Ondrovčákem, Vlastou Rybínovou a kpt.v.v. Jaroslavem Čermákem

ČEST JEJICH PAMÁTCE !

Vydává Klub výsadkových veteránů Prostějov.

Pro potřeby svých členů. Neprodejně.

Kontaktní adresy :

Ing. Jindřich STARÝ – předseda

Dětkovice 26, 79804 Určice, tel. 582 357 311

Ing.Jindřich ČTVERÁK – místopředseda

předseda redakční rady

B.Šmerala 15, 79601 Prostějov, tel. 737 623 540

František LEJSEK – člen výboru

Šárka 34, 79601 Prostějov, tel. 728 547 426

Účet 188 989 286, kód 0300

Graficky zpracoval a vytiskl

Vojenský grafický a hydrometeorologický

úřad, Dobruška

Uzávěrka Zpravodaje č. 54 je 19.září 2011